

Imperiál Krémsajt Reklám A Három Glück-Gyerekkal

Édesapám, Glück Lipót Lajos egyszerű közkatonaként harcolt az első világháborúban. Súlyosan megsebesült, és a háború után kapott két kitüntetést meg valami pénzt is, így lett csemegeüzlete Szeged belvárosában, a Virág cukrászda közelében. Elég sokáig megvolt az üzlet, apukámnak még segédje is volt. Komoly csemegeüzlet volt az: a rákóktól kezdve nagyon sok mindent árultak, kimondottan különlegességeket. Apukám nagyon ügyes volt, olyan remekül tudott díszíteni, csomagolni, hogy a kávéházak, éttermek tőlük rendelték meg a dísztalakat.

Volt saját készítésű krémtúrója is, amit úgy hívtak, Arany Imperiál krémsajt. Hozzáértő szakemberektől tanulta apukám, hogy kell ilyen sajtot készíteni, még le is vizsgázott ebből. A házukban volt egy üres helyiség, azt apuka bérbe vette, az volt az "üzem", ott készítette a krémsajtot. Mi csomagoltuk esténként a sajtot ezüstpapírba meg dobozokba anyukámmal a konyhában.

Akkoriban az volt a divat, hogy a moziban előadás előtt mutattak reklámokat az üzletek. És apukám a három gyerekével reklámozta a sajtot. Én kilencéves voltam, amikor ez a reklám készült (a kép bal szélén), Tibi egy-másfél (középen), Ági négyéves (jobbra). Apuka lefényképeztetett minket, és mielőtt a film elkezdődött a moziban, ez a kép volt a reklám, és alá volt írva: "Vegyen nagyon finom Glück-féle Arany Imperiál krémsajtot!" Azt is odaírták, hogy hol van az üzlet, és ez ment a moziban pár hétig - el is jöttek a szegediek, vették a sajtot, nagyon jó forgalma volt. Volt, aki fölismert az utcán bennünket. Egyszer, amikor mentünk sétálni a gyerekekkel, valaki odajött hozzám és megszólított: "Te kislány, nem te vagy a moziban?" "De - mondtam nagyon boldogan - én vagyok." "Tényleg te voltál - mondta -, fölismertelek a pisze orrodról".

Pár évig jól fogyott a sajt, de aztán ez abbamaradt, mert sok pénz kellett hozzá, és apukám nem tudta az üzemet fönntartani. Ugye, tisztán kellett tartani a helyiséget, az edényeket, meg voltak segédei, akik gyúrták a túrókat a sajthoz - az sem volt ingyen. De nagyon finom krémsajt volt, és

elegánsan volt csomagolva.

Hatodik gimnazista voltam, amikor apukám üzlete tönkrement. 1929-ben történt ez, akkor rengeteg üzlet ment tönkre, sokan váltak fizetésektelenné. Be kellett ezt jelenteni, és akkor valahogy megegyeztek avval, akinek tartoztak, és ha nem tudtak megegyezni, be kellett csukni a boltot - apukám becsukta. Békéscsabán az egyik nagybácsimnak nagykereskedése volt, ő odavette apukámat átmenetileg. Legalább egy évig minden hétfőn odautazott édesapám, és szombaton jött vissza. Anyukám családjában sokkal jobban mentek a dolgok; ennek a Jani bácsinak nagykereskedése volt, háza, saját kocsija, lova... mindene volt. Anglo-nak hívták a nagybani eladást, amikor a nagykereskedő elad a kiskereskedőnek, és neki ilyen angro-kereskedése volt. Apukám később egy ügynökséget nyitott Szegeden, üzletkötő lett, de üzlete már nem volt többet, nem volt már pénz arra.